

Tentje

Nu oudste al zes jaar is, vinden wij ineens dat hij wel eens in een bijzettentje kan gaan slapen. Dat geeft wat ruimte in onze caravan, want die is niet al te groot. Eigenlijk slapen al onze kinderen met zijn drieën op één eenpersoonbed: oudste op een bovenbed, en zijn twee jongere broertjes eronder met de voeten naar elkaar toe. Dat gaat best, maar inmiddels wordt jongste ook al wat groter en kunnen we wel wat meer ruimte gebruiken.

Een tentje dus. Sliepen we zelf ook niet altijd in een tentje, toen we nog kinderen waren? En dat was toch heerlijk? Oudste vindt het ook een spannend idee, hij wil wel. Het tentje wordt opgezet en hij kruipt er de eerste nacht opgewonden in.

Wij slapen slecht die nacht. Elk uur word ik wakker en denk: gaat het nou goed in dat tentje? Hoorde ik hem nou roepen? Regent het? Wat waait het eigenlijk hard! Staat dat tentje wel stevig? Dat arme schaap in dat tentje, hij is nog zo klein, pas zes jaar! Maar ik houd vol en de volgende ochtend komt oudste vrolijk binnen. Hij heeft heerlijk geslapen. En wij denken: ach, het moet even wennen.

Maar een paar nachten later breekt er een noodweer los. Regen, windvlagen, donderslagen. We zitten rechtop in bed in loeren door de caravangordijntjes naar de tent. Hij houdt het toch wel.... Maar ik haal toch dat kind binnen, besluit ik. Regenjas aan, capuchon op laarzen aan en ik trotseer het noodweer. Rits de tent open en tref een kind dat verbaasd vraagt: waarom kom je me nou wakker maken?

Een paar weekeinden later zegt middelste van vier jaar dat hij ook wel graag in de tent wil slapen, bij zijn broer. 'Ik peins er niet over', zeg ik. Diep in mijn hart wil ik oudste ook al lang weer binnenhalen. Want zelf slaap ik pas lekker als ik al mijn kinderen veilig binnen heb! En ineens begrijp ik mijn vader, die vroeger per se een grote caravan wilde. 'Want de kinderen slapen dan wel alle drie in tenten, maar in geval van nood moeten ze ook allemaal binnen kunnen liggen', zei hij. Achttien was ik toen.

Ik heb nog heel wat zenuwslopende nachtjes voor de boeg.

Uit: De Caravan, juli 1993.

Lucy Beker

www.bekertekstenredactie.nl